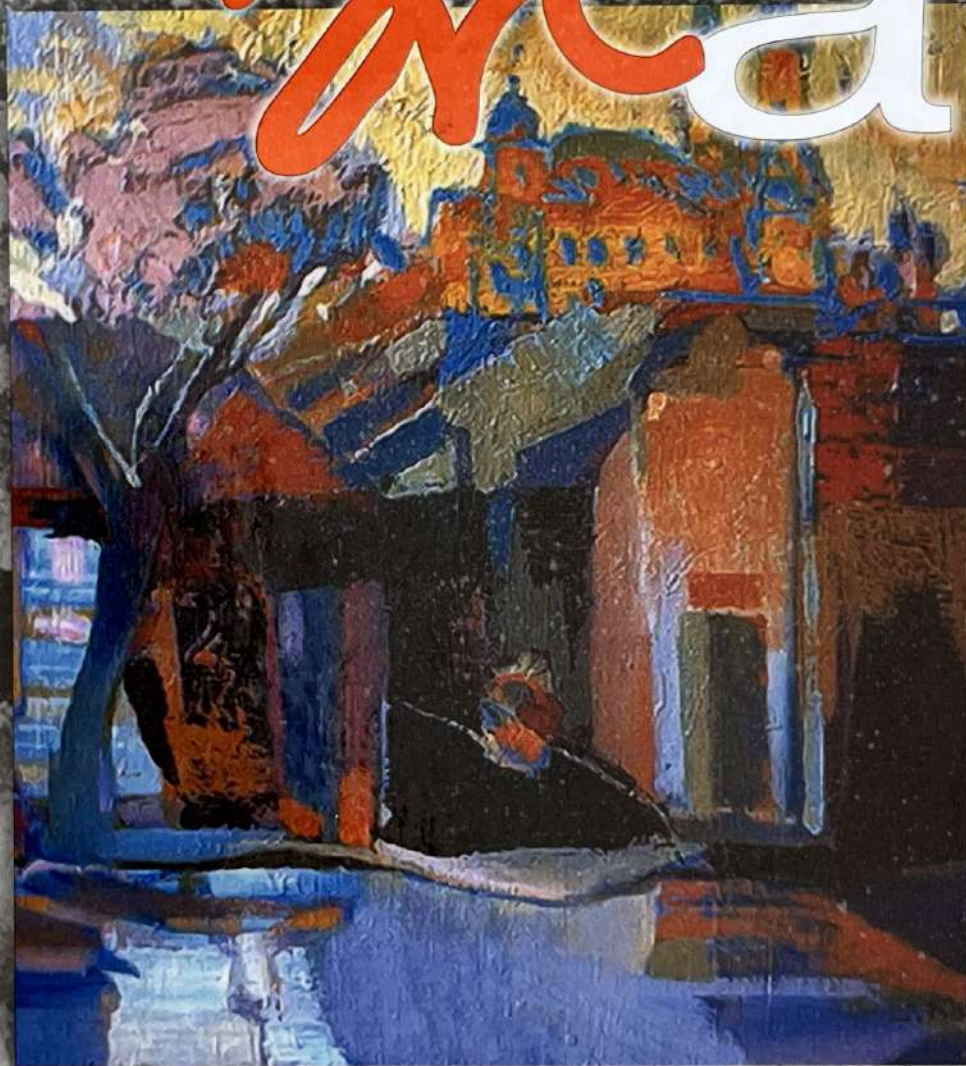

Be
ma

Be жа

Ужгород
Мистецька Лінія
2004

ББК Ш 6 (4 Укр — 4 Зак) 6

В — 26

УДК 821.161.2 — 3'06

У "Вежі" в поетичному і художньому втіленні постає поверхтисячолітній Ужгород — з кам'янистими плитами, що шліфувалися в імлі віків, з дорогими серцю закутинами вузеньких вуличок, сплетінням площ і прадавніми замковими стінами, зі старими горіхами кольору печалі, з маєстатичним Собором у наших душах.

Укладач *Тетяна Ліхтей*

Художнє оформлення *Надії Пономаренко*

Щира подяка за сприяння у виданні книжки:

*Ужгородській міській раді та міському голові
Вікторові Погорєлову*

*Начальникові Закарпатського лінійного
виробничого управління магістральних
газопроводів п. Лукіті Ф.В. і голові профкому
п. Янкевичу М.Т.*

*Президентові АТ "Українська транспортна
страхова компанія" (УТІКО)
п. Галині Пішаковій*

ISBN 966-7511-90-1

© Тетяна Ліхтей, укладання, 2004

© Надія Пономаренко, художнє оформлення, 2004

© Видавництво "Мистецька Лінія", 2004

УЖГОРОД Дрібна бруківка, кам'янисті плити,
 що шліфувалися в імлі віків...
 Тут так багато довелось сходити
 вузеньких вуличок, старих дворів.
 Не раз на площі, як заскочить злива,
 коли вертали в юності з кіно,
 ховалися, безжурні і щасливі,
 за домом у плюшистім кімоно
 чи забігали у кафе "Над Ужем",
 що славилось кавою й вином,
 де прислухались зовсім небайдуже
 до суперечок Скуня із Вовчком.
 Спостерігали, як, завжди в задумі,
 по Корзо йдуть Панчук або Керута
 і як летить в коцкастому костюмі
 із піпою на виставку Микита...
 В погожу днину в парку підглядали,
 як пише літо бабине Ілько,
 а навесні, як сакури буяли,
 на парах всидіти не міг ніхто...
 Стара бруківка і картаті плити,
 що шліфувались там десь, у віках...
 Тут так багато довелось зносити
 тендітних туфельок на каблучках...

У старій братиславській кав'ярні
 ти угледів мене, пам'ятаєш?
 Привітались як друзі давні,
 хоч до того в житті не стрічались.
 Все у тобі було знайоме:
 владні рухи і погляд смілий...
 Лиш якась емігрантська втома
 оповила кремезне тіло.
 І журился ти ніби не дуже —
 бізнесові справи зассали...
 Лиш краплинки срібного Ужа
 у куточках очей блищали.
 Лиш спитав, чи Собор на місці,
 чи вже Корзо відреставрували...
 І за кожную маленьку звістку
 обдаровував винним бокалом...
 Десять літ, мов одне, пролетіло.
 Вірю, ще, як дунайська вода,
 не посивіла, не заржавіла
 тютюнова твоя борода?..

Вальс Чайковського в Боздоськім парку.
 Ше б Лускунчика зараз зустріти!..
 Під старою зарослою аркою
 холод викував мертві квіти...
 Таємничий Різдвяний вечір.
 І сніжинки, мов лебеді й мери.
 ...У чеканні святого предтечі
 зацілює сніг січневий...

/// В теплій залі мені так добре.
Огортає єство диво-спокій...
Дні ж бувають — ну просто кобри,
і бувають хибними кроки.
Ці багряно-гарячі стіни
мов витягують трунок з тіла.
Ти виходиш як німфа з піни,
і очишена, й посвіжіла.
Чаро музики відкриває
і освітлює шлях до Бога...
Є шматочок земного раю —
філармонія-синагога.

/// Так приємно після роботи,
наче кішка, згорнутись в кріслі
і забути про всі турботи,
і відкласти усе на "після",
і ліниво спостерігати,
як "воюють" Мурлон і кактус,
сонно мріяти і чекати,
коли знову підем на "Кантус".

/// Дош перішив по балкону,
дався вікнами навскіс —
осінь з громом нині знову
ревно грали бенефіс.

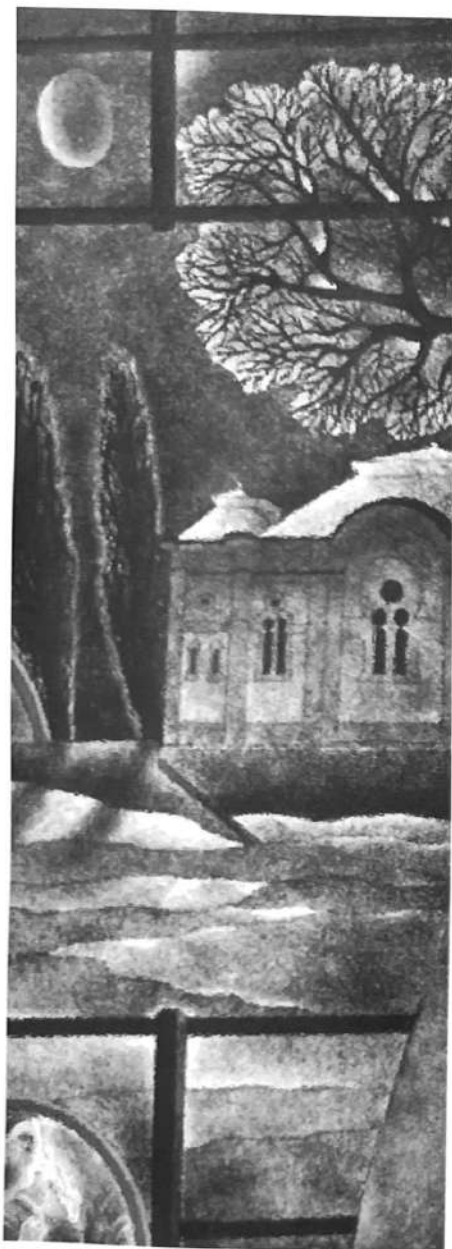

Людмилі Кудрявській

/// Романтично замріяна,
 загадково всміхаючись,
 Собранецькою вулицею
 йде місцева Цвєтаєва.
 Її ліра, мов райдуга,
 рветься музою-пташкою,
 Ахмадуліна — мати їй,
 Окуджава їй — батько.
 Шо їй рими і ритми!
 Невелика задачка...
 І сусіди зовуть її
 просто —
 дама з собачкою.

/// Як наш Уж за роки ці змілів!..
 Діви-липи не зводять хрушів,
 Не шепочуться верби старі,
 Не знімають шапок ліхтарі...

Ти незмінним, простим, як колись,
 Мені осені цієї наснивсь.
 Ластів'ятко чудне, ластів'я...
 Як давно я уже не твоя.

/// Була зима, та пахло все ще осінню.
Була зима — проймав осінній сум.
Лице твоє, дощем спізнілим зрошене,
осінніх в душу нагнітало дум.
І все ж — зима... Проте якась коричнева.
Була зима, а Уж листочки ніс...
Любов твоя, осінньо-доброзичлива,
тікала кволо від промоклих кіс...

/// Пахнуть дьогтем шоколадні ноженнята —
На асфальті палять чардаш циганчата.
Хоч голодні і не в кожного є свитка, —
Безтурботно й легко грає п'яна скрипка.

/// Як обніжками
мурашки в полі
дріботять по Корзо
парасолі.
І під кожним
грибопарасодем
причаїлась одинока
доля.